

saaledes ogsaa § 99) Enhver, der driver Handelsforretninger som Næringsvei, er dette ikke Andet, end en ligesvem Angivelse af Ordets Betydning efter almindelig Sprogbrug. Af Bigtighed er derimod Paragrafens følgende Del, hvort det bestemmes, at under Handelsforretninger indbefattes Kommissionshandel, Bexeler- og Bankforretninger samt Expeditionforretninger. Multigvis vilde man ogsaa uden en saadan udtryffeligg Udtalelse have kunnet henføre Kommissionshandlere til „Handlende“; Speditører vilde man derimod umuligt kunne faa ind under Begrebet, og med Hensyn til dem, der drive Bexeler- og Bankforretning, vilde Sagen maasse være blevet anset for tvivlsom, fordi saadanne Personer ikke i Loven af 19de Februar 1861 henføres til egentlige Handlende; skjøndt de vel henlægges under Handelsretten, jfr. Lovens § 13 Nr. 3 og Paragrafens Slutning. Forflaget har derfor fundet det rettest udtryffeligt at fastsætte, at alle de nævnte Arter af Næringsdrivende skulle anses som Handlende. Derimod gjælde Reglerne i §§ 43, 44 og 46 ikke om Haandværkere, med mindre disse tillige drive Handel eller anden under § 43 indbefattet Virksomhed, thi i saa Fald kan naturligvis den Omstændighed, at de ogsaa drive Haandværk, ikke fritage dem for at anses for Handlende jfr. § 45. En fast Afgvædsning af den Virksomhed, der bringer en Haandværker ind under de omhandlede Regler, lader sig tvøvrigt ikke give ved en almindelig Regel. Man maa overlade til Domstolene at afgjøre dette Spørgsmaal efter de i hvert enkelt Tilfælde foreliggende Omstændigheder, og det kan man ogsaa med Nøilighed gjøre. Selv om der stundom skulde forekomme Afgjørelser, som maatte anses for mindre rigtige, vil dette ikke medføre nogen videre Ulempe. En urigtig Afgjørelse vil kun medføre, at der med Hensyn til Spørgsmaalet om Konkursbehandling bliver lagt Vægt paa Betalingernes Standsning i et Tilfælde, hvor Voets Utilstræffelighed burde være det afgjørende eller omvendt. Men dette kan ikke gjøre nogen videre Skade, just fordi Tilfældet forudsættes at være tvivlsomt og altsaa i hvert Fald maa staa lige paa Overgangen. Navulig maa

det fremhæves, at i de Tilfælde, i hvilke det især for Kreditorer, hvis Fordringer ikke ere foraldne, vil være af Bigtighed, at Konkursbehandling finder Sted, saasnart Skyldneren standser sine Betalinger, vil Talen altid være om en Forretning, som utvovlsomt maa betragtes som en Handelsforretning.

I §§ 47 og 48 gives der Regler om, hvorledes den skal forholde sig, som begjæver et Bo taget under Konkursbehandling. Er det Skyldneren selv, som i Henhold til § 40 forlanger saadant, skal han derom indgive skriftlig Begjæring til Skifteretten tilligemed en af ham underskrevet nøiagtig Fortegnelse over hans Aktiver og Passiver samt over de Bøger, som maatte være førte i hans Forretning. Kan saadan Fortegnelse ikke strax medfølge, bør Skyldneren i Begjæringen angive Grunden hertil samt derefter snarest muligt indlevere den. Det er aabenbart af stor Bigtighed at faa Skyldnerens egen Erklæring om de nævnte Forhold, og den Fordring, der herved stilles til ham, er paa ingen Maade ubillig. I Regelen vil man ogsaa finde, at det i nyere Konkurslove paalægges ham at indgive en Fortegnelse af det anførte Indhold. Regter Skyldneren at fremkomme med en behørig affattet Fortegnelse, kan han ifølge § 81 henfattes i simpelt Fængsel. Den Fordringshaver, der i Henhold til §§ 42, 43 eller 44 forlanger Konkursbehandling, har ligeledes at indgive skriftlig Begjæring til Skifteretten; denne Begjæring bør indeholde Angivelse af de Omstændigheder, hvorpaa Forlangendet grundes. Skifteretten berammer derefter et Møde, der saavidt mulig skal holdes inden 48 Timer, og hvortil saavel Skyldnerer som vedkommende Fordringshaver indkaldes. I dette Møde eller dog snarest mulig tages Besslutning, om Fordringshaverens Begjæring skal tages til Følge eller ikke. Det stemmer med den gjældende Ret, at en for Skyldnerens Be og Bel faa indgribende Besslutning ikke kan tages, uden at der er givet ham Leilighed til at erklære sig. Men Indkaldelsen er ikke at betragte som en egentlig Indstævning; den kan foregaa paa en hvilken som helst Maade, Skifteretten finder hensigtsmæssig, og Parset kan gives saa fort, som Skifteretten efter Omstændighederne